

גליון מס' 196
פרשת עקב
כ"א אב תשפ"א

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

לו אף לא רגע אחד, קל וחומר באלף אלפים לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שהוא אלוקי השמים והארץ והוא חי וקיים לנצח, כשאדם מקיים איזו מצוות עשה שבתורה שנצטוונו מאתו, והוא מברך על זה ואומר ברוך אתה ה' וכו', שהוא מדבר עמו לנוכח כְּדַבֵּר איש אל רעהו... כמה ראוי לו לשמוח שמחה עצומה עד מאד..."

"וביותר כשיזכור אז שהוא גוש עפר וזוכה לדבר עם אלוקי השמים כאחד מצבא המרום אשר במרום. הלא ראוי שדמוע תדמע עיני מרוב שמחה ולהיכנע לפניו ולקבל על נפשו לקיים תורתו בכל נפשו ומאודו."

נחתום בסיפור המובא ב"ילקוט לקח טוב" המביע את גודל כוחה של תפילה: בעיר פוזנא חלה אדם במחלה אנושה והרופאים קבעו שאין מזור למחלתו. באותו זמן נקלע לעיר רופאו של המלך, ואחרי שבדק את החולה לפי בקשת בני משפחתו, הצדיק את מסקנת הרופאים. כאשר נשאל על ידי המרא דאתרא הגאון רבי עקיבא אייגר זי"ע, מה היה עושה אילו חלה המלך במחלה זו, השיב שאכן למלך היתה מחלה זו, והוא נרפא על ידי תרופה שרק למלכים יש האפשרות להשיגה.

וסיפר להם שבלב המדבר שוכן עוף מסוים שכאשר מבשלים את בשרו ומאכילים את החולה מן המרק, הוא מבריא. וכאשר חלה המלך, נשלחו גדודי חיילים אל המדבר כדי לחפש את עוף נדיר זה. כאשר מצאוהו צדו אותו והביאו אותו אל הארמון, בשלוהו והאכילו את המלך מן המרק והוא הבריא. אולם הוסיף הרופא ואמר, לא מצאתי עניין לספר זאת לכם, כיון שאין אפשרות להשיג עוף כזה אלא למלכים.

כששמע הגאון רבי עקיבא אייגר את הדברים, הסתגר בחדרו והתפלל אל ה' שיושיע את החולה האומלל. תוך כדי התפילה, נשמע רעש מזור מגג הבית. יצאו וראו והנה העוף הנ"ל נחת על הגג. שחטוהו בשלוהו והאכילו את החולה מן המרק, והוא הבריא. הגאון רבי עקיבא אייגר ביקש שישאירו למזכרת כמה נוצות מהעוף, כדי לזכור מה גדול כוחה של תפילה.

מסקנה: מלכים צריכים להפעיל גדודי חיילים ולטרוח טרחה גדולה. לבני מלכים, בניו של מקום, יש אלוקים קרובים אליהם אשר לא קצרה ידו מהושיע... (פנינים)

קרוב ה' לכל קוראיו

עומד אדם מפשוטי העם ומתדפק על שערי ארמונו של מלך. שומר הפתח מציץ עליו מבעל לאשנב צר בשער הגדול, ושואלו לפשר מעשיו במקום מוגן ושמור זה. "את המלך אנכי מבקש לפגוש", עונה האיש. משיב לו השומר בתקיפות: "הסתלק מכאן מיד! אין זמנו של המלך פנוי לכל בני האדם החפצים לחלות את פניו!". "אבל זקוק אני מאד לעזרתו", התחנן האיש. התגובה לא איחרה לבוא - קבוצת חיילים נשלחה לעברו כדי להרחיקו מן המקום.

אדם בעל לב רחום וחנון שהבחין במתרחש, ניאות להסביר לאיש ההמום עד כמה מגוחכת היא משאלתו. "דע לך", אמר לו האיש: "החפץ לשחר את פני מלכנו, חייב להגיש תחילה בקשה בכתב לפקידי הממונים. לאחר שיוחלט לדון בבקשה, יוזמן האיש לראיון שבו יהא עליו לעמוד בחקירת שתי וערב על אישיותו, מעשיו וכו'. כמו כן יהיה עליו לשכנע את פקידי המלך בנחיצות הענין. אם יעמוד בכל אלה, ייקבע לו תאריך שבו יוכל להגשים את משאלתו. בהגיע היום הנכסף, יצטרך לעבור שבע בדיקות וחקירות בכל שער משערי הארמון הפנימיים, המובילים אל עבר כס המלכות. אז יזכה סוף-סוף לפני המלך למשך זמן קצר ביותר, ולשטוח לפניו את בקשתו."

"אם כן", סיים האיש טוב הלב את דבריו, "עליך להבין שהדרך בה ניסית להגיע למלך, אין לה כל סיכוי, בדרך זו לעולם לא תוכל לראות את פני המלך". סיפור הנ"ל לקוח מן המציאות בעבר הרחוק, ודוגמתו מצויה גם בהווי החיים בימינו אנו. גם כיום כל מי שנזקק לעזרתו של אדם בעל עמדה ציבורית, יהא זה שר או שופט, קצין או פרופסור, מה גדול הוא הקושי להגיע אליו. גם כאשר סוף-סוף מגיעים אליהם, לא תמיד הם יכולים לעזור, ובמקרים רבים אף אינם רוצים לסייע...

מה רב ועצום הוא, איפוא, החסד הנפלא אשר לו זוכים אנו באשר לאפשרות להתקבל אצל מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. אין כאן לא ארמון ולא שערים, לא שומרים ולא פקידים. בכל עת שנרצה רשאים אנו לעמוד לפני אבינו מלכנו, מלך חנון ורחום שומע תפילה המתאוה לתפילותינו. והוא מלך כל יכול וחפץ להושיענו, ואנוני קשובות אלינו בכל עת. ודבר זה, מקרא מפורש הוא (דברים ז) "כי מגי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו, כה' אלוקינו בכל קראנו אליו"... ה"חפץ חיים" אומר: ועתה נתבונן נא, אם כשזכה לדבר לפני מלך בשר ודם, שהוא רק תפארת לפי שעה, שאינו יכול להאריך את חיי עצמו יותר מכפי שנקצב

זמני הדלקת נרות: פרשת עקב

כניסת השבת

19:20

צאת השבת

20:19

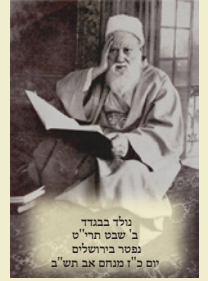
ר"ת 20:52

רחוב גלבוע 11 גבעתיים

לקבלת העלון במייל: r0533157301@gmail.com

להערות/להארות ולכל שאלה-

הרב שלמה בצרי: 055-6771015

נולד בבגדד ב' שבט תרי"ט פט"ו פטירתו ביבטיסלים יום כ"ו מנחם אב תש"ב

תפילותיו על כלל ישראל: רבי יהודה שפך שיח ותחינה אל היושב במרומים שירחם על עמו ועל היכלו. פיו היה מלא תפילה, מעיניו זרמו הדמעות ללא הפוגה. ימים ולילות זעק והתחנן על צרות הכלל והפרט בכותל המערבי ובעיקר ליד מצבת קבורת רחל אמנו ע"ה.

היה אוהב ישראל נפלא, ואת כולם קירב תחת כנפי השכינה בנועם שיחו. מעשים מופלאים רבים קשורים בשמו של רבי יהודה, שאותם סיפרו בערגה ובקדושה אלה שזכו לשהות במחיצתו. בצעירותו הגיע להשגות רמות ונעלות ועזר לנדכאים ולחולים בחומר וברוח.

עד מהרה נתפרסם כאיש אלוקים בהצילו נפשות רבות ממקרים רעים. עקרות רבות נפקדו על ידיו, וכל נדכה וקשה יום מצא באמצעותו תרופה למכתו. רבי יהודה נעשה חביב על כל יהודי בגדד, והכל כינוהו "חכם יהודה", מבלי לציין את שם משפחתו. כך נתפרסם בקרב המון העם, וכן נודע שמו עד היום הזה.

עם עלותו לארץ ישראל התיישב בירושלים והשתדל מאוד לקרב את בוא המשיח. למען מטרה זו היו מתאספים רבנים וקהל רב, ורבי יהודה בראשם, בבית הכנסת "אהל רחל", ושם היו נוהגים בימי שני וחמישי לומר "סליחות", לתקוע בשופרות ולצום.

כמו כן היו הולכים לקבר רחל אמנו, ומתפללים שם בבכייה, וכל אחד מהנוכחים היה אוסף את דמעותיו ושותה אותן. כך נמשך הדבר עד שבאו לרבי יהודה בחלום ואמרו לו שיחדל מכך, היות שעדיין לא הגיע זמן ביאת המשיח, ותפילותיו גורמות זעזוע בשמים.

תפילות במסירות נפש: על מעלת תפילתו של רבי שלמאן מוצפי העיד מורו ורבו רבי יהודה: 'כי לעוצם כוונתו ומסירותו נפשו בתפילתו אין תפילתו שבה ריקם', וסיפר מעשה לדוגמה:

ביום הכיפורים בשנת תרצ"ב התפלל חכם שלמאן מוצפי כמנהגו בבית הכנסת "מדרש בית זילכה" כשהוא עובר לפני התיבה. בחזרת השליח ציבור של תפילת מוסף, בהגיעו לפיוט "שם הר ציון", נתעצם בכוונות על פדות השכינה ונשא את קולו בבכייה שסחפה את כל הקהל - זקנים ונערים, נשים וטף - שמילאו את בית הכנסת ואת עזרת הנשים.

כשהגיע לבית השני בפיוט, הפותח במילים "חרב מקום שבת", נחנק קולו בדמעות. ציבור המתפללים לא יכול היה להמשיך בתפילה ופרץ בשאגה אדירה ובבכייה שהדהדה בכל הסביבה.

באותה שעה ישב רבי יהודה בבית הכנסת "יצחק חיים". לאחר סיום התפילה נמנם, וכך ראה בחלומו:

הנה הוא נמצא בשכונה של ערלים וכמרים, והללו שבו ספר תורה מפואר והחביאוהו בהיכלם. רבי יהודה תוהה ומתמרמ. הוא ביקש להציל את ספר התורה, אך לא היה יכול.

המצוות שאדם דש בעקב

וְהָיָה עֲקֵב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמְּשֻׁפָּטִים הָאֵלֶּה וְהִשְׁמַרְתֶּם וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם וְכו' ופירש רש"י - והיה עקב תשמעון. אם המצוות קלות שאדם דש בעקביו תשמעון.

דברי רש"י מופיעים בהרחבה גדולה במדרש (תנחומא) - יְתַבַּרְךָ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ בָּהּ שֵׁשׁ מֵאוֹת וְשֵׁשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת, וְשֵׁשׁ בָּהֶן קְלוֹת וְחִמּוּרוֹת. וּמִפְּנֵי שֵׁשׁ בָּהֶן מִצְוֹת קְלוֹת שָׁאִין בְּנֵי אָדָם מְשַׁגְּחִין בָּהֶן אֲלָא שְׁמֻשְׁלִיכִין אוֹתָן תַּחַת עֲקֵבֵיהֶן, כְּלוֹמֵר שֶׁהֵן קְלוֹת, לְפִיכָף הָיָה דוֹד מִתְּיָרָא מִיּוֹם הַדִּין וְאוֹמֵר: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵינִי מִתְּיָרָא מִן מִצְוֹת הַחִמּוּרוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה, שֶׁהֵן חִמּוּרוֹת. מִמָּה אֵנִי מִתְּיָרָא. מִן הַמִּצְוֹת הַקְּלוֹת, שֶׁמָּא עֲבַרְתִּי עַל אַחַת מֵהֶן, אִם עִשִּׂיתִי אִם לֹא עִשִּׂיתִי, מִפְּנֵי שֶׁהִיָּתָה קְלָה.

לפתע לבש עוז וגבורה ונכנס לרחוב שבו הוסתר ספר התורה. והנה בא אדם אחד לקראתו במאור פנים ואמר לו: "היכנס לבית ממול. בחדר פלוני תמצא את ספר התורה מוצנע בארון. עטוף אותו תחת גלימתך וצא. אל תבט אחריו ולא לימין או לשמאל עד שתצא מן העיר". וכן עשה.

לאחר צאתו השגיחו הערלים במעשה ההצלה והחלו מתאבלים כמי שמתם מוטל לפניהם.

התעורר רבי יהודה מחלומו ואמר: "זה מעשהו של חכם שלמאן". במוצאי יום הכיפורים שלח רבי יהודה וקרא לרבי שלמאן: "מה עשית היום בבית הכנסת?" רבי שלמאן הצניע את המעשה.

אמר לו רבי יהודה: "בזעקתך היום פדית את השכינה מהגלות, כרת את הקוצים הסובבים את השושנה העליונה ועשית מעשים עצומים בשמים". "מהמעשה הזה למדת", סיים רבי יהודה, "כי הסגולה שבקשתו של אדם תתקבל תלויה בג' תנאים: תענית, זעקה מקירות הלב וכוונה עצומה לא להביט ימין ושמאל. ושלוש אלה ישנם בחכם שלמאן".

תפלה על הצונמי שהיה בבל: היה זה בתחילת חורף תרע"ה בעיר בגדד, בעיצומה של מלחמת העולם הראשונה, כאשר עננים שחורים כיסו את השמים, ברקים ורעמים החלו להדהד במרחבי השמים, ומטר זלעפות כבד וסוחף ירד במשך עשרה ימים רצופים ללא הפוגה, אשר כמותו לא ידעה העיר בגדד מזה שנים ארוכות. מי הגשמים זרמו בשטף לתוך נהר החידקל החוצה את העיר בגדד, וסחפו עימם את כל הנקרה בדרכם.

אט אט החל נהר החידקל לעלות על גדותיו, ובליל שלישי י"ג כסלו פרצו מי החידקל הגואים את הסכרים שלצידי הנהר, והחלו מציפים את הרחובות והבתים. התושבים המפוחדים והמבוהלים אשר הצליחו להימלט כל עוד נפשם בס, נמלטו מבתיהם אל עבר הגבעות אשר מסביב לעיר ובכך הצילו את חייהם. רבים אחרים אשר לא הצליחו להימלט מהשיטפונות קיפחו את חייהם. הניצולים עמדו בתדהמה והתבוננו מרחוק כיצד הבתים קורסים תחתם מעוצמת השיטפונות.

הגאון רבי יהודה פְּתִיָּה זיע"א פנה אל תלמידו רבי יהושע משה ושאלו: האם יבוא עמו לקבר רבי יצחק הגאון, כדי להתפלל שם לשיפור המצב? רבי יהושע משה פער את פיו בתמיחה, שהרי האזור כולו מוצף במי השיטפונות, והנה רבו מבקש ממנו לבוא עמו לאזור הסכנה?! כאשר ראה רבי יהודה פְּתִיָּה את הדאגה והפחד על פני תלמידו, חיך אליו במאור פנים ואמר לו: אל דאגה, בוא עמי ולא יאונה לך כל רע.

הלכו הרב ותלמידו את קבר רבי יצחק הגאון, כשהם צועדים בקושי באדמה הבוצית והטובענית. בהגיעם לקבר הצדיק השתטח רבי יהודה פְּתִיָּה על הקבר בבכיות שלישי, ואמר את כל ספר התהלים.

והנה מיד כאשר השלים רבי יהודה פְּתִיָּה אמירת כל ספר התהלים - התרחש נס מופלא: המים החלו להתרחק ולסגת לתוך נהר החידקל, ותוך זמן קצר נעלמו המים מהעיר בגדד. כאשר ראו האנשים מרחוק את המים הנסוגים, תמהו ולא הבינו כיצד התרחש הפלא הזה. לאחר זמן סיפר רבי יהושע משה תלמידו של רבי יהודה פְּתִיָּה את הנס הזה שראה במו עיניו. (מובא בספר חכמי בבל, הרב שמעון שר שלום)

וְאֵתָה אֲמַרְתָּ, הֲיֵי זֶהִיר בְּמִצְוָה קְלָה כְּבִמְצוּה חִמּוּרָה. לְכַף אָמַר: "לְמָה אֵיךְרָא בְיָמֵי רַע עוֹן עֲקֵבֵי יִסּוּבְנִי" הדגש כאן בפרשה, הוא על ה'מצוות הקלות' - מפני שהשטן 'מתלבש' דווקא על הדברים הנראים קטנים. וכך כותב הכלי יקר: רוב המפרשים אמרו שהיצר הרע דומה בתחילה לחוט של עכביש ואחר כך לעבותות העגלה לכך נאמר "הוא ישופך ראש" כי אם יהיה רזוי ויצא וילחם ביצרו הרע בראש - בהתחלה, תכף בבואו אליו, אז בנקל ינצחו האדם וינתקו מעליו כאשר ינתק פתיל חוט של עכביש. אמנם אם בראש דבריו יתן מקום ליצרו וילך אחרי עצתו יום אחר יום עד שנעשה חזק כעבותות העגלה אז קשה לנצחו ואדרבא הוא ינצחך.

קשירת נעלים: ניקח כדוגמא את מה שמביא הרב פינקוס בספרו, כשהוא עומד על מצות 'קשירת נעלים' - טבעו של האדם, שאינו נותן לבו למצוות

הקלות והמנהגים הקטנים, אבל באמת דווקא הם אלו המעידים על הכרת האדם ואהבתו את בוראו.

בשולחן ערוך (או"ח סימן ב'), ביני לבישת בגדים, נפסק כך: "יגעול מנעל ימין תחילה ולא יקשרנו, ואחר כך יגעול של שמאל ויקשרנו, ויחזור ויקשר של ימין, וכשחולץ מנעליו חולץ של שמאל תחילה".

והנה למי שחונך כך מילדותו או שהשתדל להתרגל בזה, הרי זה כבר אצל כסבע שני, אך למי שלא הורגל בזה, הדבר קשה עליו, מפני שאדם נועל מנעליו באופן אוטומטי ואינו נותן דעתו על מעשיו באותו רגע.

וכך אמרו חכמים: "אל תסתכל בגודל המצווה, אלא בגודל מי שצווה עליה", ואם הקדוש ברוך הוא הוא ציווה על כך - ודאי שיש בזה ענין גדול ועמוק עד אין חקר.

וכשמסתובנים רואים, עד כמה הדבר שנראה לנו קטן - באמת גדול הוא.

החייל שניצל ממות: מסופר על יהודי שלקח קייל טרמפ ברכבו. באותו הזמן, היה מונח 'קיצור שולחן ערוך' בקדמת הרכב, אותו החייל אשר היה מנותק לגמרי מכל זיק של יהדות, חשב לתומו שספר זה הוא ספר בישול הוא - לקח את הספר והחל לעיין בו והנה בפעם הראשונה בחייו הוא קורא הלכות ...

במהלך ניסיעתם, הם התחילו לדבר על עולם היהדות, כשהחייל מספר שהוא גדל בבית מנותק מיהדות לגמרי, כשהגיעו למחוז חפצו של החייל, לפני רדתו מהרכב, הוא אמר לנהג "אתה יודע מה, תן לי מצוה 'לא מחייבת' שאנסה לקיים אותה יום - יום. אבל גם שאף אחד לא יראה אותי מקיים אותה!" אמר לו היהודי: "אתה יודע מה - תקשור נעליים כהלכה - בין כה אתה קושר נעליים בכל בוקר!"

חייל זה קיבל על עצמו לקיים את המצווה הזאת בכל בוקר, וכך היה. בוקר אחד הוא קם באיחור - ונעל את נעליו שלא כהלכה ורץ למקדקד בדרך הוא נזכר שהוא לא קשר אותם כהלכה - רץ לחדר, הורידם בזריזות וקשר אותם פעם נוספת - כהלכה!

הוא רץ למקדקד, ואז שאל אותו המפקד - "מדוע איחרת!?"

"התעכבת כי סידרתי את הנעליים..." - תגובתו של המפקד לא איחרה לבוא: "לך חזרה לאוהל - אינך יוצא היום לפעולה!"

הוא הצטער נורא - הוא מאוד רצה לצאת לפעולה. אבל מה לעשות, לבסוף הוא נישאר באוהל. באותה פעולה מפורסמת - התרסקו שני מסוקי קרב מעל הישוב 'שאר ישוב' כשעשרות חיילים יקרים מקפחים את חייהם - והוא היחיד שניצל בזכות אותה המצווה! ללמדנו, שאסור לזלזל באף מצוה ולו 'הקטנה' ביותר!

מים אחרונים: הגמרא מספרת (יומא פג:): שרבי מאיר רבי יהודה ורבי יוסי

היו הולכים בדרך, רבי מאיר היה מדייק בשמו של בעל הבית אם הוא נאה או כעור, ואילו רבי יהודה ורבי יוסי לא היו מדקדקים בכך, באחד הימים הגיעו למקום מסוים ורצו ללון באכסניא. כששאלו לשמו של בעל הבית אמר להם: כידור. אמר רבי מאיר: משמע מזה כי אדם רשע הוא, שהרי כתוב "כי דור תהפוכות המה". בערב שבת, רבי יהודה ורבי יוסי הפקידו אצל בעל הבית את ארנקיהם, אך רבי מאיר נמנע מלהפקיד אצלו את ארנקו. הלך רבי מאיר וטמן את ארנקו בקבר אביו של בעל האכסניא. בלילה ההוא נראה הנפטר לבנו בחלום, ואמר לו: בוא וקח את הארנק המונח מתחת לראשי, למחרת בבוקר סיפר להם בעל האכסניא: כך הראו לי בחלומי. כששמע זאת רבי מאיר אמר לו: החלומות המופעים בליל שבת, אין בהם ממש, שמתוך שהאדם שרוי במנוחה, מהרהר הוא בדברים שאין להם אחיזה במציאות. הלך רבי מאיר לקבר ושמר על ארנקו כל אותו היום, והביאו במוצאי שבת.

כשביקשו רבי יהודה ורבי יוסי מבעל האכסניא: ששיב להם את ארנקיהם אמר להם: לא היו דברים מעולם! אמר להם רבי מאיר: מדוע לא דקדקתם בשמו? אמרו לו: ומדוע לא אמרת לנו לעשות זאת? אמר להם: אמרתי רק שצריך לחשוש ולדקדק על בעל הבית, אבל להחזיקו לגנב זה לא אמרתי. משכּוּהו והכניסוהו לחנות אחת, השקוהו יין וראו על שפמו עדשים. הלכו הם לאשתו ומסרו לה שבעלה ציווה שתחזיר להם את פיקדונם והסימן לכך שדיבר עמם הוא, שבאותו היום אכל עדשים. נתנה להם כיסם והלכו. מששב

האיש לביתו, ושמע שנתנה להם המעות הרגה אותה מיד, וזהו שאמרו: מים אחרונים הרגו את הנפש - שאם היה נוטל ידיו למים אחרונים לא היו העדשים ניכרים עליו.

מים ראשונים: עוד אומרת הגמרא - מים ראשונים האכילו בשר חזיר: כמסופר במדרש (במדבר רבה פרשה כ') מעשה בשעת הגזירה כשהיה אסור לאכול בשר כשר היה יהודי המוכר בחנותו בשר. יהודי שהיה נכנס אליו היה מקבל בשר כשר, ואילו גוי היה מקבל בשר חזיר. הבדיקה למוצאו של הלקוח הייתה נטילת ידיים, הנכנס ואינו נוטל ידיו מן הסתם הוא גוי, וכל מי שנוטל ידיו ומברך, ידוע שמזרע ישראל הוא, פעם אחת נכנס יהודי אשר לא נטל ידיו ובסוברו שהוא גוי הניח לפניו בשר חזיר, כשלא לעשות עמו חשבון על הפת ועל הבשר אמר לו יש לי עליך כך וכך, אמר לו אתמול שילמתי פחות, כיון שאמר לו דברים כהווייתם עמדו שערותי, נבהל ונחפז, אמר לו בצנעה, יהודי אני ונתת לי בשר חזיר! אמר לו: תיפח רוחך, כשראיתי שאכלת בלא נטילת ידיים ובלא ברכה, הייתי סבור שאתה עובד כוכבים. מכאן שנו חכמים "מים ראשונים האכילו בשר חזיר".

משל המפת: על הפסוק (איכה א, ט) "טְמֵאָתָה בְּשׁוּלְיָהּ לֹא זָכְרָה אֶחְרִיתָהּ", הביא "המגיד מדובנא" משל נפלא:

אדם אחד רצה לרכוש אריג יוקרתי, כדי לתפור ממנו מפת שולחן מהודרת, כל מטר עלה 1000 ₪. הלך אותו אדם, ורכש 4 מטר מאותו האריג. אמר לו בעל החנות: "שמע ידידי, האם אתה רוצה את האריג הזה לאורך ימים ושנים?" "ודאי!" "לך לתופרת ובקש ממנה שבקצה הבה, תעשה לך מכפלת - בכל פינה. זה יעלה לך עוד כמה לירות, אבל יהיה זה שווה לך - המפה תישאר בשלימותה לנצח!". "עזוב אותך... אם זה אריג טוב - זה יחזיק מעמד לאורך זמן!"

חלפו להם כמה חודשים - על המפה עברו כבר כמה כביסות ובפינותיה התחילו לצאת חוטים: יושבים להם עשרים נכדים סביב השולחן, וכל אחד רוצה לבדוק - היכן מקורו של כל חוט וחוט: כל נכד התחיל למשוך חוט אחד, ולאט לאט, תוך כמה חודשים נעשתה לו מפה כמו פסי רכבת מבאר המגיד מדובנא - זה מה שאמר הנביא (איכה א, ט) "טְמֵאָתָה בְּשׁוּלְיָהּ לֹא זָכְרָה אֶחְרִיתָהּ - גם בשוליים, יכל יצר הרע לתפוס אותך. דווקא בדברים הקטנים הוא עלול להפיל אותך.

שועלים קטנים מחבלים כרמים: בזהרה הקדוש (מקץ קצח). כתוב שמי שמפחד ואינו יודע ממה, בידוע שהוא מהחטאים שדש בעקביו ולא עושה עליהם תשובה, ועל דרך זה ביארו את הפסוק "אחזו לנו שועלים שועלים קטנים מחבלים כרמים וכרמינו סמדר" (שיר השירים ב, טו), קשה, לכאורה רק שועלים קטנים מחבלים כרמים ולא שועלים גדולים?

אלא ישנם ב' סוגי שועלים יש שועל גדול ויש שועל קטן, משועל גדול קל לבעל הכרם להיזהר על ידי שעושה גדר לשדה מה שאין כן משועלים קטנים שהם נכנסים דרך החורים או פתחים קטנים ולכן כתוב "שועלים קטנים מחבלים כרמים".

והיצר הרע הוא ה"סמדר" ס"מ - דר ומושך את האדם מעבירה הקטנה לעבירה הגדולה ולכן כתב "וכרמינו סמדר".

לכן באה התורה ומזהירה - "וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן" - שים לב לפרטים הקטנים, עליהם התורה אומרת 'כאן מתחיל היצר הרע': תחילתו של יצר הרע, היא דווקא 'בחוטים הקטנים' - במצוות, שלכאורה נראות לך 'קטנות'! (הרב ברוך רחובלס)

"כי תאמר בלבבך רבים הגויים האלה ממני איכה אוכל להורישם, לא תירא מהם זכור תזכור את אשר עשה ה' אלקיך לפרעה ולכל מצרים (י, י-יז) (ח-יז) כתבו רבותינו הקדושים שבקטע זה טמונה סגולה נפלאה שכאשר יצטרך האדם לישועה כגון לרפואה או לעבור במצולות ים מבלי מכשול אז יזכיר בפיו את הניסים שנעשו במצרים וכן הניסים שנעשו לצדיקי הדורות לרבים או ליחיד, ובהתעוררות סיפורי הניסים יתגבר כוח החסד העליון עליו שבעזרתו ינצל מכל צרה וצוקה.

**הילולת מורנו הרב חיים כהן (החלבן) זצוק"ל במלאות שנתיים לפטירתו של מורנו
שהתקיים אור לי"ב מנחם אב תשפ"א באולמי הדר דימול**

הוקרן מצגת מפעילות בית הכנסת והקהילה המקובל הרב דוד שלום בצרו שליט"א

הרב שלמה בצרי שליט"א

הגאון הרב אליהו אבא שאול שליט"א

הצדיק הרב מנחם מקובר שליט"א

הגאון הרב גדעון רביוב שליט"א

חתנו של מורנו חזקיה סלמון הי"ו

הגבאי המסור ר' ניסים כפיר הי"ו

הרב אברהם תורה'מן שליט"א

בתפילת ערבית

הציבור היקר במעמד המרגש

עליה לציונו של מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום הכהן זצוק"ל

בדוכים
להילולא השנתית
הרב חיים אבישלום הכהן ז"ל 'הזולב'
י"ב מנחם אב תשפ"א

יעמדו על הברכה

<p>להנצחות ולהקדשות במיל: 054-4843340 b5448622@gmail.com לרפואה שלימה: אידית דובה בת אלקה רות הי"ו</p>	<p>לעילוי נשמת רבינו: הרב חיים אבישלום בן בלנקא זצוק"ל ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת: האישה הצנועה מרת פנינה בת בלנקא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת: הרבנית צפורה בת טובה ע"ה ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת: ויולט טוינה בת תפחה ודוד ז"ל נפטרה י"ח תמוז תש"פ שלמה טוינה בן דבורה ודוד ז"ל נפטר ט"ו אלול תש"פ ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת: ר' חיים גלברמן הי"ו לעילוי נשמת: זהבה בת דניאל ע"ה ת.נ.צ.ב.ה</p>
--	--	---	--	--	--

שמות